

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminecă.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

„Ziua învierii să ne bucurăm, Popoare!”

Bucurie, cuvânt sfânt, cuvânt plăcut care însemnezi visul dorit al tuturor popoarelor, ce trist răsuni în zilele de azi! Ce jale se prinde de numele tău în vremiile noastre când toate sunt învrăjbite, când toate sunt stropite cu spolia neagră a urii? De ce ți se pomeneste numele, oh Bucurie, când în locul tău pe aceste Paști în suflete, vrăjmașii de din lăuntru și de din afară ai Bisericii noastre vreau să ne vâre supărarea?

Dar noi totuși, în ziua sfântă de azi, să uităm de ceace ieri ne durea. Să ne ștergem lacrimile stoarse din ochii nostri de ceice ni se zic „frați,” și să privim sus, spre cerul albastru, spre soarele cald, spre dealurile care înverzesc și să ne aducem aminte că Celce le-a zidit pe toate aceste, ne strigă azi, prin glasul Bisericii Lui Sfinte: „Ziua învierii, să ne bucurăm, Popoare.”

Acest sfânt și albastru cer, făptura mâinilor lui Dumnezeu sunt zidite spre bucurie, acelora cari — după cum ne învață Sf. Noastră Biserică — știu să-și umple sufletele de dragoste, de înțelegere și *nu le este rușine de fapta creștinească a pocăinții și a iertării.*

Ridicați-vă ochii vostri, toți fiii bisericii românești unite, cari ieri ați fost batjocoriți de slujii vrajbei că n'ați fi creștini și n'ați fi români! Ridicați-vă

ochii ceice ieri ați fost loviți de oamenii, cari sunt așa precum îi dovedesc faptele lor și ați fost aduși de ei înaintea lui Ana și Caiafa și ați fost trași la judecata lui Pilat ca să fiți restigniți, și vedeți că Dumnezeu în ziua de Paști a dat și pentru noi bucurie! Ieri ne-a învrednicit să putem suferi cu Hristos, pentru Hristos și pentru Biserica Lui Sfântă, pusă sub cărma lui Petru; azi învierea și preamărirea Lui, căreia ne închinăm în ziua de Paști, ne aduc aminte că ceice împreună cu El am suferit, împreună cu el ne vom și preamări.

Avem dară pentru ce să ne bucurăm și să cântăm veseli cu Biserica Noastră: „Unul pe altul să ne îmbrățișăm și să zicem Fraților și celor ce ne urăsc pe noi.”

Christos a înviat din morți... și nouă ne-a dăruit viața de veci...

Era într-o zi de vineri aceea... Și ca să nu rămână trupurile moarte pe cruce, neîngropate Sâmbăta, le-au coborât pentru îngropare.. Iar un bărbat de frunte și de cinste, Iosif din Afirmația, din neamul Iudeilor, împreună cu câțiva bărbați și femei au cerut dela dirigătorii Romanilor trupul lui Isus și pe acesta cu jolj curat înfășurându-l și cu miresme ungându-l în mormânt nou, săpat în piatră l'au pus... Și Romanii la îndemnul Iudeilor au răsturnat o piatră mare

pe ușa mormântului și au sigilat piatra. Și pază au pus lângă mormânt. Ca nu cumva venind învățecii Lui, să fure trupul și să spună apoi, că a înviat mortul...

Trecuseră astfel două zile de atunci. Și era în noaptea zilei de Sămbătă, înspre Duminecă dimineața... Nici nu se crepase de ziuă.. O tăcere de mormânt pe străzile și prin casele cetății Ierusalimului. Acolo departe spre răsărit, în zarea încă înstelată și albastră, încă nu s'au arătat nici cele dintâi clipiri de mângăiere ale soarelui de primăvară. Un suflet de om nu zărești pe nicăiri. Intreagă firea e cufundată într'un somn greu și adânc. În tainica tăcere a nopții, trei umbre sfioase de femei înaintază prin grădina spre locul unde îl puseră pe El. Femei cucernice, credincioase și duioase, cele ce fuseserăți cu Maria, ați venit mai înainte de dimineață la acest mormânt... Voi pe cine căutați? Acesta fu glasul tânărului frumos și blând, al îngerului care sta lângă ușa mormântului... Căutați doar pe cel îngropat aici înainte cu trei zile? Nu vă supărați... Dar nu mai căutați pe Cel viu cu cei morți, pe Cel ce a omorât moartea... Veniți, dacă nu îmi credeți mie, de vedeți piatra răsturnată de pe mormânt și înfășurăturile cele de îngropare din mormântul gol... Domnul nu este aici... A înviat din morți... Și cu moartea Sa pe moarte a călcat și celor din morminte viața le-a dăruit...

Creștini buni și cucernici! Dumnezeu Fiul s'a pogorât din cer, întrupându-se din Fecioara Maria, ca să mântuiască neamul omenesc din perirea păcatului. A copilărit, a crescut, a trăit printre noi oamenii 33 de ani. A învățat vreme de trei ani dumnezeasca învățătură pe netrebnicii urmași ai lui Adam, i-a săturat din nimic, a dat vedere orbilor, auz surzilor, a înviat morții, a vindecat ciungii, leproșii, îndrăciții, toată neputința din popor. A supus fiarele, marea, vânturile. Și El, bunătate întrupată și fără margini, învățătorul minunat și dumnezeesc știți ce răsplată a avut? Omul, viermele pământului, l'a bătut, l'a scuipat, l'a încoronat cu spini și l'a dat celei mai rușinoase morți, l'a răstignit pe cruce între doi tâlhari... Nici o vină nu a avut, de cât că a fost „plin de dar și de adevăr“ și a răspândit binele și adevărul, ca să scoată omenirea din răutatea păcatului. Și a treia zi a înviat...

Și s'a plinit Scriptura: prin un om a intrat păcatul în lume și numai printr'un Dumnezeu a putut fi zdrobită puterea lui, răscumărând din a lui robie întreg Neamul omenesc.

De atunci s'au scurs din cuprinsul vremii, aproape două mii de ani. Intre ai săi a venit și lumea pe Dânsul nu l'a cunoscut. Totuși multe neamuri au venit din Răsărit și Apus și au crezut și s'au închinat Lui. Și din „plinirea“ Lui, fiecare a luat care cum, mult, ori puțin dar și adevăr spre fericirea, ori osândirea sa. Mulți s'au născut s'au botezat, au învățat, au trăit și au murit în legea lui și mintea omenească nu poate cuprinde cele ce a gătit Domnul celor ce îl urmează pe El: calea, adevărul și viața vecinică.

Azi, când prăznuim și noi Români, alături de celelalte neamuri ale pământului, cea mai mare și mai înălțătoare sărbătoare a omenirii, adică una mie nouă sute și treizeci de ani dela împlinirea celei mai mari minuni a pământului: Invierea din morți a lui Dumnezeu Fiul, — cu frică, cu cutremur și cu toată smerenia sufletului nostru să ne închinăm în fața acestei sfinte Invieri de a treia zi, în care cu moartea Sa pe moarte a călcat și celor din morminte viața le-a dăruit. Și „invierea lui Christos văzând, să ne luminăm popoare...“ Paștile Domnului... Paștile...

Noi românii am avut rara fericire, să ne încreștinăm cam în aceea vreme, în care s'a născut Poporul nostru. De atunci și până azi, viața noastră a fost îndreptată și îndrumată de lumina Legii celei nouă a lui Christos: au fost și suntem Creștini. Tulburările nefericite ale trecutului ne-au desbinat în două tabere. Și până când mila Atotputernicului Dumnezeu ne va face să fim o Turmă și un Păstor, neîncetat să ne aducem aminte de una: Viața popoarelor a fost și va fi până la sfârșitul veacurilor în mâna lui Dumnezeu. Aceasta ne-o spune și sf. Pavel, marele apostol al Neamurilor, când zice: Domnul tărie Poporului său va da, Domnul va binecuvânta pe Poporul său cu pace. Ceea ce atâta înseamnă: Dumnezeu susține viața popoarelor și le rebdă pe pământ, pânăcând vede că acel popor e vrednic, adică până când ține legea Lui. Nici poporul nostru românesc nu rămâne în afară de această dreaptă și în-

teleaptă voință a lui Dumnezeu. De aceea să știe toată suflarea românească: Și Poporul nostru va trăi între celelalte neamuri ale pământului numai până atunci, până-când va păzi cu credință legea vecinică și sfântă a lui Dzeu. Când va uita de Dumnezeu, El își va lua mâna lui atotputernică de-asupra capului nostru și ne vom prăbuși pentru vecie. Deci nu ascultați de mincinoșii și ne-știutorii, cari vă cercează prin satele voastre și vă umple capul cu tot felul de prostii și rătăcirii. Pentru că aceștia sunt fiii diavolului. Ci păziți cu sfințenie credința moștenită din strămoși. Și azi în sfânta zi a Învierii Domnului cu mic, cu mare, să ne plecăm și închinăm cu smerenie și cu încrederea unui bun creștin în fața Aceluia, care cu moartea Sa pe moarte a călcat și atunci și nouă ne va dărui viața de veci: El, care este stăpânul morții și a vieții. Astfel ne spune și un mare scriitor al Neamului nostru: G. Coșbuc, de altfel un bun creștin și el, — în frumoasele lui versuri:

„Credința'n zilele de apoi,
E singura țarie'n noi:
Căci multe's tari, cum credem noi
Și mâne nu's...”

Și împlinesc acestea rânduri după datina noastră strămoșească, cu vorbele de cinste și de mândrie: Christos a înviat!

Să citim cărți și gazete bune.

Trebuie să știm că cea mai multă otravă se răspândește printre noi prin cărțile și gazetele rele. Acestea sunt mijloacele dușmanilor bisericii noastre prin cari vreau să ne otrăvească sufletele, să ne răcească dragostea față de biserică în care ne-am născut și să ne rupă dela sânul ei.

Creștinul cuminte se va feri întotdeauna de a citi cărți și gazete cari atacă credința, pe care o propovăduiește Biserica Unită cu Romă, și mai ales se va feri de acelea cărți, cari îl îndeamnă să facă fapte oprite de poruncile lui Dumnezeu și ale Bisericii.

Cărțile și gazetele cari sunt în contradicție cu învățăturile bisericii noastre sunt mai periculoase decât prietenii răi, deoarece ele ne otrăvesc sufletele pe nesimțite.

Creștinul cu frica lui Dzeu, va citi nu-

mai cărți bune și gazete cari îl sfătuiesc la bine. Cărțile bune sunt o adevărată binecuvântare pentru familiile în care pătrund, căci ele învață cu ușurință pe toți fără deosebire cunoștințele cele mai trebuincioase despre datoriile religioase, pe cari trebuie să le aibă un creștin greco-catolic.

La fel și gazetele scrise de preoții uniți, sunt adevărații prieteni ai familiei, sfetnici și mângăetori pentru părinți și copii, pentru slăpâni și slugi. Cărțile și gazetele catolice sunt o comoară de neprețuit, deoarece înțelepciunea împrăștiată de dânsule nu poate fi prețuită nici odată după vrednicie.

Iată pentruce Sf. Păr. Papa Piu IX. zice cu privire la scrierile bune că: „Este o sfântă datorie a fiecărui catolic să sprijinească presa catolică (adecă gazetele și cărțile catolice) și să o răspândească cât se poate mai mult în popor.”

A cumpăra și a citi scrieri catolice și a le da și la alții să fie citite, este o faptă tot atât de bună ca și ori care altă faptă de evlavie și în ziua de azi una din cele mai mari datorii a credincioșilor greco-catolici.

Asociația pentru cultura poporului român din Maramureș în librăria sa posedă cele mai folositoare și cele mai eftine cărți-cele. Ți-e mai mare jalea văzându-le îngrămadite una peste alta fără ca să fie cumpărate. Intelectualii noștri dela sate ar trebui să dea mână de ajutor în opera de răspândire a cărților acestora în popor.

Dacă fiecare intelectual ar răspândi anual în popor cărți, în valoare numai de 2—3000 lei, ar aduce servicii neperitoare sufletului lor, țărănimii și Bisericii.

Fiecare cunoscător al datorințelor sale creștinești se va sili din răputeri să asigure Mântuitorului nostru o intrare triumfală în Cetatea Sa, în sufletele credincioșilor. Ori, cel mai eficace mijloc de care se poate folosi în scopul acesta îl formează cărțile și gazetele cu conținut religios, scrise pe înțelesul țaranului de către preoții și intelectualii bisericii greco-catolice.

Dr. A. Filipciuc

A apărut cea mai eftină carte de rugăciuni pentru prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunei Sighet Piața Unirii. 25

Cea mai scumpă comoară.

Trăim în veacul materiei, când marea parte a omenirii se străduiește zi și noapte după averi, după aur. În scopul acesta se săvârșesc cele mai mari fărâdelegi, se distrug familii întregi, se omoară oameni, se năpădesc popoare. Și care este sfârșitul luptei după aur? Moartea!

Omul într-o bună zi se trezește cu moartea la căpătâiu. Abia atunci își dă seama că a muncit în zadar o viață întreagă. Tot ce a agonosit nu mai servește la nimic, nu-l poate scăpa de moarte. Ar începe bucuros o viață nouă renunțând la tot ce are. Zădarnic se mai chinuiește cu astfel de gânduri, trebuie să moară, și dincolo de mormânt îl așteaptă iadul!

Murind un secretar al regelui Francisc I. al Angliei, a strigat cu desnadejde: „O nenorocit de mine, am folosit atâta hârtie pentru a scrie corespondența regelui meu, și nu m'am gândit nici odată să iau o bucată de hârtie pe care să-mi scriu păcatele și să mă spovedesc.” La fel Filip III. regele Spaniei în momentul morții ar fi dorit mai bine să nu fi fost nici odată rege, ci să fi slujit numai lui Dumnezeu.

Și oare folosesc la ceva aceste gânduri? Nu! Ele în loc să ușureze, în loc să aline durerile, încă măresc chinurile și mai mult.

Oamenii cuminți învață din pățania altora și caută să tragă foloase pentru ei, ca să nu pățească la fel.

Deacea trebuie să ne dăm seama de cu bună vreme, că bogăția și aurul nu aduc mulțumire și fericire sufletului. Nu acestea sunt comoara cea adevărată, căci ele ruginesc și pot fi răpitate dela noi.

Cea mai scumpă comoară a noastră este credința, scumpa noastră religie greco-catolică, în care ne-au crescut părinții noștri. Singur aceasta poate să ne facă fericiți atât în viața aceasta cât și în cea viitoare.

Această religie să fie călăuza vieții noastre și să o lăsăm ca cea mai sfântă moștenire copiilor noștri, dacă vrem să-i ferim atât pe ei cât și pe noi de chinurile grozave pe cari le suferă în ceasul morții acei cari se apropie de focul de veci.

Învierea lui Moș Petru.

Natura întreagă sărbătorea învierea Domnului. În aer dulce mireme pluteau și floricele de primăvară își legăneau căpșorul ca și cum și ele ar spune: „Adevărat, e a nviat.” Pace și pietate domneau în afară și în lăuntru, în natură și în inimile oamenilor. Fiecare salut, Hristos a înviat, părea și era o mărturisire de credință.

Dar în inima bătrânului Petru, nu afla răsunet această mărturisire. El nu mai fu la biserică de cincisprezece ani, decând îi murise fetița, bucuria vieții lui. De atunci își pierdu credința. Nevasta și fiii îi muriseră cu șase ani înaintea fiicei lui, de o boală crudă, contagioasă. Într-o săptămână patru ființe dragi înmormântase. Crezu atunci, că de durere se va sfârși și el. Dar cum, impietrit în desnadejdea sa, sezu în casa pustie, auzi lângă el o voce dulce: „Mi-e foame tată.” Simți atunci o lovitură și ca trezit din somn, a îmbrățișat copila, pentru care voia să trăiască. Și nenumărate bucurii avu în dansa! Cât de bună, cât de gingașe și frumoasă era! Și apoi veni ziua aceea de vară, ziua aceea groznică, în care fata voind să se răcorească în undele râului, — s'a cufundat în apă și a fost scoasă moartă. Minte omenească nu-și poate inchipui ce a suferit el atunci! Nu mai avu nimic. Și nimic nu i-a dat mângâiere. I se păru, că religia nu-i spune, decât vorbe goale și, că mângâierile ei sunt pentru dureri mai mici, nu pentru durerea lui nemărginită. Și atunci a îmbrățișat alte credințe, cugetând, că aceste îl vor liniști, îi vor aduce mângâierea mult dorită. Însă deși în cinci ani, avu trei confesiuni, sufletul său a rămas întristat. În urmă nu mai crezu nimic, trăi ca animalul în pădure, înconjurând pe toți cu incetul a devenit înconjurat de toți. Preotul singur veni în fiecare an, de două — trei ori la el, dar el niciodată nu i-a vorbit, decât numai câteva cuvinte: „Lăsați-mă” — zise el — „din mine nu va mai fi om”. „Eu nădăjduesc în mila lui Dumnezeu,” — fu răspunsul neschimbat al preotului.

Fiind singur, ca de obicei, toate aceste i se renoiau în amintire și simțea un deșert dureros în jurul lui, până ce în sbuciumele triste, a adormit.

Și avu un vis, care i-a schimbat viața

intreagă. I se părea, că ușa se deschide și o figură strălucitoare intră în casă, o figură așa de strălucitoare, că trebuia să-și acopere ochii. Figura se apropia de el și cu o voce nespuse de blândă îi spunea: „Pace fie.” El își ridică privirea și-l văzu pe Domnul Isus Hristos, în toată gloria și în toată bunătatea lui. Se aruncă în genunchi: Isus își așază mâna pe capul lui, și-l întrebă: „Fiule vrei să întâlnești în cer pe fiica ta?” „O, Doamne nu am altă dorință” răspundea el. „Atunci credința ei să fie a ta și biserica ei să-ți fie biserica. Privește!” El privea și vedea pe fiica sa zâmbind la picioarele Sfântei Fecioare, și vedea pe nevasta și pe fiii lui întinzându-și brațele spre el. „Credința adevărată vindecă” cu aceste cuvinte dispăru Isus și cu el dispărură toate figurile văzute. „Isuse Isuse,” spuse Petru după deșteptare — „ce bun ești Tu și cât de rău am fost eu față de Tine.”

A doua zi de Paști, Petru a bătut la ușa preotului. „Hristos a înviat, părinte,” — salută el, — „dar și eu am înviat” — adăugă. Și a povestit ce a visat exprimându-și dorința de a se mărturisi și de a se cumineca. „Căci am fost orb până acum” — continua el. „Dar Isus mi-a deschis vederea. Acum știu că în afară de una, sfântă, catolică și apostolică Biserică, nu se află mângâiere.”

Aceasta e povestea de Paști a lui Moș Petru.

Dr. Irina Berinde

Biserica și Școala și lumina satelor ...

(Urmare.)

Acești doi conducători ai satelor mână în mână, în cea mai deplină înțelegere, au datorința să-și îplinească chemarea lor, fiecare la locul lui și fiecare cu știința și priceperea lui cea mai bună. Iar poporul are sfânta datorință să-i asculte și să le urmeze cu îngrijire înțeleptele lor îndemnuri. Ei nu voiesc și nu pot să voiască altceva, decât: binele și fericirea poporului. De aceea un popor vrednic și cinstit nici nu se poate crește și ridica decât prin Biserică și Școală. Poporul nostru românesc până acum a ascultat de bine de cei doi mari îndrumători

ai vieții lui: de preot și de învățător și le-a mers bine. Acum, când poporul nostru își are țara lui, în care preotul și învățătorul nu e oprit de nimeni în munca lui, de sine se înțelege, că dacă îi va asculta și urma, are să-i meargă și mai bine. Așa vrea Dumnezeu, care pedepsește pe poporul care nu ascultă de mai marii lui. Eu știu, că Poporul românesc e un popor cu minte și știe aceasta și nu se va abate nici în viitor pe cărări rătăcite și greșite. De aceea spun pe față, că nici nu mi-a venit să cred, ce mi-a spus un bun și deștept țaran din o comună apropiată de Sighet: „Domnule, în vreme de pace, înainte de războiu, biserica era plină de oameni și puteai vedea cu ochii cum îplineau oamenii toate învățăturile pe care le auziau din gura preotului în biserică, dar și lume bună era atunci și aveau de toate. Dela războiu încoace oamenii s'au depărțat de Dumnezeu și încunjură casa lui, Biserica și toată ziua pierd vremea prin cârciumi cu băutură și minciuni și stau la fleacuri la marginea drumului și ascultă câte verzi și uscate, dela toți drumarii, sfătoșii plătiți cu bani grei de străini să le umple capul cu prostiile lor ca să-i facă să-și părăsească credința lor. De aceea, spune tot el, nu este astăzi înțelegere între oameni și atâta sărăcie.” Eu, om crescut la oraș, care nu a prea fost pe la sate, am știut din cărți, că poporul nostru e ascultător de mai marii lui, de aceea îmi inchipui, că vor fi oameni netrebnici aproape în fiecare sat, cum spune și vorba bătrânească, — nu-i pădure fără uscăciuni, — dar cred, că sunt puțini de aceștia. Și ar fi bine, dacă ar fi așa. Eu știu aceea, că poporul nostru e cu minte și poate să înțeleagă atâta, că oamenii aceia de pe drumuri, cari vin cu gură mare și cu cărți scrise de dușmanii neamului nostru, nu au nici știința, nici învățătura și în urmare nici priceperea câtă se cere să poți îndruma mai ales sufletește pe un om. Oamenii cumiți vor și să-i cunoască pe aceștia cari de multe ori nici numele lor nu și-l pot scrie cum se cade și îi vor scoate ca pe niște ciumați, afară din sat. Oamenii cu învățătură stau lângă slujba lor și nu umblă să prostiască satele cu învățăturile lor greșite. Și nici aceea nu-mi vine să cred, ce aud de câtăva vreme, că unii dintre domnii învățători, cari sunt puși în sate numai și numai pentru aceea, să-și vadă de slujba lor, care este să învețe în școală pe copiii oamenilor carte, în loc să-și vadă de această slujbă a lor, fac vrajbă prin sate, prin

aceea, că încearcă și indeamnă pe oameni să-și părăsească legea lor unită, adică, greco-catolică și să treacă la legea ortodoxă. Dacă ar fi unii nesocotiți ca aceștia, cred, că Veți ști, ce să le răspundeți. Pentrucă numai cu minte nu poate fi acela, care nici atâta nu știe, că Maramureșul are lipsă de carte, de învățătură și de pâine, iar nu de vrajbă. Locul învățătorilor e în școală, ei aceea învățătură o au și atâta drept au. Și unii dintre domnii învățători o și știu aceasta și își văd de slujba lor și nu tulbură pacea sufletească a satelor. Cinste unora ca aceștia. Dar să ne părăsească, urmați de disprețul nostru, aceia, cari în loc să-și vadă de datorința lor de a învăța carte copiii oamenilor, tulbură pacea sufletească a satelor Maramureșului. Ne trebuie unire în cugete și simțiri între toți fiii acestei țări, iar nu ură și tulburare.

Cu astfel de gânduri și de adevăruiri folositoare și mântuitoare să ne apropiem de marea sărbătoare a Învierii Domnului. Pentrucă binele totdeauna cu bine se răsplătește din partea dreptului și înțeleptului nostru Dumnezeu, iar răutatea atrage înfricoșata lui judecată...

Servitoarele.

De câte ori trecem, în zile de Duminecă și sărbători prin străzile Sighetului, trebuie de zeci de ori să ne roșescă fața de rușine, dacă avem numai cât-de-cât de simț de creștin și de român. Străzile sunt pline de feciori, de fete și mai cu seamă de fete de ale noastre române și creștine, servitoare în oraș. Aceste și aceștia și fel-de-fel de așa numiți „domnișori” se trag împing pe uliță și în mijlocul pieței în chipul cel mai nerușinat, vorbesc în gura mare vorbe de acele încât își este mai mare groaza auzindu-le.

Ni se strânge inima, dacă ne gândim că numai la noi sunt foarte multe fete de ale noastre dela sate, care s'au aruncat în brațele păcatului și sunt pierdute, în mare parte pentru viața cinstită. Abia dacă se vor găsi dintre fetele și feciorii veniți la oraș câteva și câțiva cari încă nu și-au pierdut frica lui Dumnezeu și rușinea învățată acasă, spre marea cinste a părinților cari i-au crescut.

Este adevărat că cele mai multe fete

servesc la stăpâni necreștini și neromâni cari se bucură, dacă văd scăderea și rușinea neamului și a legii noastre. Cu toate aceste, în locul cel dintâiu ele sunt vinovate de aceea ajung, pentrucă îndată ce vin la oraș cred că așa este domnesc, dacă uită de Dumnezeu și de sf. Biserică.

De aceea le rugăm pe doamnele din „Reuniunea Femeilor Române” să binevoiască a căuta mijloacele prin care s'ar putea scăpa din peire aceste suflete de românce, pe care Dumnezeu le-a zidit pentru ceva mai mare și mai sfânt decât să se facă obiala tuturor derbedeilor.

Noi credem că s'ar putea afla numărul, numele și locuința acestor fete. Doamnele Române ar putea să le adune într'o societate care s'ar îngriji ca ele să nu uite de tot de Biserică, le-ar da din când-în-când ocazie de petrecere cinstită și le-ar da o creștere creștinească și românească.

Programul

serviciilor divine în zilele de Paști la Biserica română gr. cat. din Sighet.

Duminecă: (20 April c. praznicul sfintelor Paști) dimineața la orele 3: Mânecarea sfintei Învieri; la orele 8^{1/2} a. m. sf. Liturgie. D. m. la orele 4 vecernie.

Luni: (21 April c.) la orele 10 a. m. sf. Liturgie, d. m. la orele 4 vecernie.

Marti: (22 April c.) ca și Luni (21 April c.)

Mercuri: (23 April c.) sărbătoarea sfântului Mucenic George ca și Luni (21 April a.)

Sighet, la 10 April 1930.

Oficiul parohial.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT”
tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălașa
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET
Piața Unirii No. 25.

LA PAȘTI*)

Prin pomi e ciripit și cânt,
Văzduhu-i plin de-un roșu soare
Și salciile 'n albă floare —
E pace 'n cer și pe pământ.
Răsufllul cald al primăverii
Adus'a zilele 'nvierii.

Și cât e de frumos în sat!
Creștinii vin tăcuți din vale
Și doi de se 'ntălnesc în cale
Iși zic: Hristos a înviat!
Și râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor cel ars de soare.

Și-un vânt de-abea clătinator
Șoptește din văzduh cuvinte:
— E glasul celor din morminte
E sgomotul sburării lor!
Și pomii frunțile-și scoboară
Că duhul sânt prin aer sboară.

E liniște. Și din altar
Cântarea 'n stihuri repetate
Departe până 'n văi străbate
Și clopotele cântă rar:
Ah, Doamne! Să le-auzi din vale
Cum rîd a drag și plîng a jale!

Biserica pe deal mai sus,
E plină astăzi de lumină,
Că 'ntreaga lume este plină
De-acelaș gând, din cer adus:
In fapta noastră ne e soartea
Și viața este tot, nu moartea.

Pe deal se sue 'ncetișor
Neveste tinere și fete,
Bătrâni cu iarna vieții 'n plete;
Și 'ncet, în urma tuturor
Vezi șovăind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână.

Ah, iar în minte mi-ai venit
Tu, mama micilor copile!
Eu știu că și 'n aceste zile
Tu plîngi pe-al tău copil dorit!
La zâmbet cerul azi ne cheamă
Sânt Paștile! Nu plînge mamă!

*) Aceasta preafrumoasă poezie este scrisă de cel mai mare poet al Neamului Românesc, Gheorge Coșbuc. El s'a născut în satul Hordău, nu departe de noi, la anul 1860 și a murit la 1918 în București. Era fiu al Bisericii noastre la care ținea foarte mult. Și după ce s'a mutat la București, a păstrat legăturile cu preoții noștri; mai cu seamă era prieten cu Ilustrisimul Domn, Domide, canonic în Gherla. Dela acest mare om al Bisericii cerea de multe-ori sfaturi înainte de a-și scrie unele lucrări mai frumoase. Așa de pildă, când a pus pe ro-

mânește frumoasa poezie italiană „Divina Comedia“, a stat mai multe zile la Il. Sa Domide, sfătuindu-se cum ar ieși mai bine și mai frumos această lucrare.

Se cade să ne aducem aminte azi de Gheorghe Coșbuc, cu atât mai mult, că în țara noastră se ține acuma „săptămâna poeziei“ în care se preamăresc poezii, adică acei oameni cari au scris cele mai frumoase poezii.

Suntem mândri că Biserica noastră și ținuturile noastre au dat așa oameni ca el, care ne face cinste Neamului chiar și înaintea altor popoare.

Poșta redacției.

Tuturor colaboratorilor și cititorilor noștri le poftim Sărbători fericite!

Colaboratorii noștri sunt rugați a-și scrie elaborările numai pe o pagină a hârtiei și cât numai se poate de legibil și aceasta cu considerare la culegătorii, de cari dispunem.

Revista noastră deși apare în extenziune dublă, nu ușor poate îmbrățișa tractate lungi, cari reclamă publicarea în mai multe numere și în continuări. Facem excepțiune numai pentru unele lucrări prețioase, cari stau la noi deja de un timp îndelungat. Sunt binevenite articole cât de scurte. Prin aceasta organul nostru devine mai variat. Cerem a ne apropia cât mai bine de graiul țaranului nostru, pentru care este menită „Dumineca.”

Păr. dela B. Suntem recunoscători pentru cuvintele de îmbărbătare. Nizuința nu lipsește din noi, dar știți și DV. că: „Spiritus promptus” (debilis autem... praenumeratio). Să sperăm însă. Multe și cordiale salutări!

Păr. protop. A. A. în I. Vă mulțumim pentru șirele elogioase. Luăm în program și dorințele DV. în cât pentru sprijinul moral și material ce ni-l oferiți, n'avem numai cuvinte de recunoștință. Închinăciuni prietenești!

Păr. A. C. în M. Ce DV. ați luat în plan pentru ajutorarea întreprinderii noastre, ar fi de dorit să se facă în toate parohiile. Un ajutor după posibilitate și dela alte parohii, ar contribui mult pentru buna reușită a intențiilor noastre de a da poporului credincios pe fiecare săptămână puțină lectură religioasă-morală ca hrană sufletească.

Păr. E. V. în B. Gestul DV. ne umple de bucurie. Cele 15 exemplare se vor trimite regulat. Mulțumite și salutări!

Păr. protop. G. T. B. în B. Vă mulțumim de atențiunea-Vă generoasă. Pe baza de vechie prietenie să ne fie îngăduit a spera, că ne veți onora și cu lucrări pentru organul nostru. Cvităm cu mulțumită suma de 100 Lei dela Biserică. Închinăciuni frățesti și sărbători fericite!

Păr. A. B. în B. Vă rugăm să binevoii a ne trimite articole scurte. Regretăm, că ultimul articol — deși acesta încă prea lung — a sosit după Florii și astfel și-a pierdut actualitatea.

Păr. Șt. Ch. în Ș. Dacă din tot locul, unde se citește „Dumineca”, ne-ar sosi atâtea abonamente, câte am primit de DV. n'am purta grija cheltuelilor. Exemplarele abonate se vor speda regulat. Primiți mulțumirile noastre.

Scrisoarea enciclică a sfântului părinte Papa Piu XI. despre adevărată unire religioasă îndreptată către Patriarhi, Primați, Arhiepiscopi, Episcopi și alți Ordinari locali, care în întreaga lume a produs o adâncă impresiune, a apărut în broșură separată cu o precuvântare (Scurtă lămurire) a Preasf. Ep. Mihail Robu al Iașilor și cu un adaus de Rugăciune către Maica Sfântă pentru a obține prin mijlocirea ei întoarcerea bisericilor despărțite la unitatea credinței.

O mică cârtică este aceasta și ar fi de dorit să se găsească în casele tuturor cărturarilor fie de ori ce condițiune. Prețul 4 Lei. Se poate procura la Librăria Asociațiunii Sighet.

Calendar săptămânal.

20 — 26 Aprilie 1930.

- 20. Dumineca Sf. Paști. (Ev. Ioan 1. 1.)
- 21. Luni Paștilor.
- 22. Marți. S. Teodor.
- 23. Mercuri. S. George † 303.
- 24. Joi. M. Sava Stratilat.
- 25. Vineri. Ev. Marcu.
- 26. Sâmbătă. M. Vasile.

